

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 1996. február 18.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

A NAGY VACSORA

Alapige: Lk 14,15-24

„Mikor pedig ezt az egyik vendég meghallotta, így szólt Jézushoz: „Boldog az, aki Isten országának vendége.” Ő pedig a következőképpen válaszolt: „Egy ember nagy vacsorát készített, és sok vendéget hívott meg. A vacsora órájában elküldte a szolgáját, hogy mondja meg a meghívottaknak: Jöjjetek, mert már minden készen van. De azok egytől egyig mentegetőzni kezdtek. Az első azt üzenté neki: Földet vettem, kénytelen vagyok kimenni, hogy megnézzem. Kérlek, ments ki engem! A másik azt mondta: Öt iga ökröt vettem, megyek és kipróbálom. Kérlek, ments ki engem! Megint egy másik azt mondta: most nősültem, azért nem mehetek.

Amikor visszatért a szolga, jelentette mindezt urának. A ház ura megragadott, és ezt mondta szolgájának: Menj ki gyorsan a város útjaira és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, a nyomorékokat, a sántákat és a vakokat.

A szolga aztán jelentette: Uram, megtörtént, amit parancsoltál, de még van hely.

Akkor az Úr ezt mondta a szolgájának: Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam. Mert mondom nektek, hogy azok közül, akiket meghívtam, senki sem kóstolja meg a vacsorámat.”

Imádkozzunk!

Istenünk, szeretnénk mi is hozzád emelni a szívünket, de néha annyira nehéz, hogy nem bírjuk. Sokszor magunk sem tudjuk, mi minden terhel minket. Sokszor meg a valódi okokat szem elől tévesztjük, és képzelt okok miatt panaszkodunk.

Köszönjük, hogy ismered szívünket. Köszönjük, hogy egyedül te tudod kicserélni annak tartalmát. Megígérted, hogy új szívet adsz nekünk.

Megvalljuk nagy bűnbánattal, hogy erre a nagy jószágodra méltók nem vagyunk. De most mégis alázatosan kérünk újra az ének szavaival: erős karoddal és atyai szeretetteddel ölelj át minket. Fogadj el így, ahogy vagyunk, de ne en-

gedj el így, ahogy hozzád jöttünk. Szabadíts meg a terheinktől, és ajándékozz meg azokkal a mennyei kincsekkel, amiket te Jézusra való tekintettel mindannyiunknak kínálsz.

És még azt is tőled kérjük: bátoríts minket, hogy legyen erőnk hinni és elfogadni ezeket az ajándékokat.

Így áldd meg az együttlétünket, segíts, hogy valóban rád figyeljünk. Adj erőt a szónak, hadd érkezzék az emberi bizonyágtétel úgy a mi nehéz szívünkhöz, mint a te újjáteremtő igéd.

Ámen.

Igehirdetés

A Lukács evangéliumát olvassuk most sokan napról napra a bibliaolvasó vezérfonalunk szerint. A mai napra ez a szakasz következett. Ez az ígerész Isten szívébe enged bepillantást. Megtudjuk belőle először azt, hogy mi Isten szándéka az emberrel, másodszor, hogy mi az ember válasza erre, s végül: hogyan módosította Isten az Ő elgondolását az ember kemény válasza után.

1) Mi Isten szándéka velünk? Erről szól Jézus a példázat bevezető mondataiban: „Egy ember nagy vacsorát készített, és sok vendéget hívott meg. A vacsora órájában elküldte a szolgáját, hogy mondja meg a meghívottaknak: Jöjjetek, mert már minden készen van.”

Istent az jellemzi, hogy adni akar. Nem azzal kezdi, hogy követel, úgysem tudnánk adni semmit neki. Ő tudja legjobban, hogy képtelenek vagyunk bármi jót és szépet magunktól felmutatni. De nem is azzal kezdi, hogy tilalmak és parancsok listáját teszi elénk, mondván: majd, ha teljesítettük, szóba áll velünk. Isten azzal kezdi mindig a hozzánk való közeledését, hogy ajándékot kínál.

Számunkra nem azt jelenti ez a néhány mondat, amit az ókori ember számára jelentett. Ha valakit meghívtak vacsorára, abban nemcsak az volt az élmény, hogy megtisztelték; hogy a keleti emberek többsége, akik szegények voltak és szerényen éltek, ez alkalommal bőségesebben és finomabb falatokat ehetek. Még csak nem is a társas együttlét, a beszélgetés, az információcsere a legfontosabb mondanivaló ebben, hogy Isten minket vacsorára hív, hanem a közösségvállalás. Akárkit nem hívott meg egy ókori keleti ember az asztalához. Ez azt jelentette: összetartozunk. Legalábbis a meghívó felajánlotta a másinak ezt a közösséget. Egyfajta csendes szövetségkötés volt ez.

És ebben az a meglepő, hogy az az Isten kész újra közösségre lépni velünk, akit megbántottunk. A megsértett Isten közeledik az emberhez. Az az Isten, akinek a szent nevével mi sokszor csak viccelődünk, vagy durván gyalázzuk azt. Hogyha udvariasak vagyunk, udvariasan kihagyjuk az életünkből: negligáljuk Őt. Nem tényező Isten nagyon sok ember életében. A számításainkban nem számolunk vele, és nem számítunk rá. Legfeljebb nagy baj esetén megrendeljük a segítséget tőle. De azt sem a tisztelet hangján és a bizalom lelkületével.

Nos, Jézus példázata azzal kezdődik, hogy közli velünk a nagy örömhírt: Isten, annak ellenére, amit tettünk vele, kész újra közösségre lépni velünk. Nem neki van szüksége ránk. Egyetlen oka van annak, hogy Ő keresi a közösséget ve-

lünk, hogy látja: nekünk van múlhatatlanul szükségünk rá. Nem valamit vesztettünk el, amikor Istentől elszakadtunk, hanem magát az életet. Hiszen Ő az élet forrása, és akinek vele többé nincs kapcsolata, akinek a léte nem belőle táplálkozik, az nem él. Ezért nevezi Jézus néha nagyon élesen az Ő hallgatói közül azokat, akiknek nincs kapcsolatuk Istennel, halottaknak. Úgy tűnik, mint ha élne, létezik. Lehet, hogy nagyhangú, könyököl, tapos, alkot, pusztít. Sok mindent csinál. Kitüntetik, elismerik, gazdagodik, de amikor egyszer megáll a szíve, világossá lesz az ő számára is: halott. Nincs kapcsolata az élet forrásával, az élő Istennel. Sose kérdezte: Uram, most mit csináljak? Soha nem gondolt arra, hogy amije van, azt Istentől kapta. Hogy annak egy részét kinek adhatta volna tovább.

Magának akart szerezni mindig, a szükségesnél jóval többet is. És mindig kevesellte a sokat is, az egyre többet is. Dicselkedett azzal, amiért Istent kellett volna dicsőítenie, és gyalázta Őt azért, amiért hálát kellett volna adnia. Nem látott tisztán, nem tudja, kicsoda Isten. Következésképpen nem ismeri önmagát sem. Ennek az embernek nyúl utána az élő Isten, és kész visszaadni mindazt, amit elvesztettünk, mikor tőle elszakadtunk.

Kínál nekünk reményt, ma, amikor olyan sok reményvesztett ember él körülöttünk. Kínál tartást, akkor, amikor gumiból van sok embernek a gerince, vagy megtört már valami miatt. Kínál békességet, amikor oly sok szorongás, aggodalmaskodás és félelem kínoz meg minket. Kínálja azt az erkölcsöt, amit a maga erejéből Isten nélkül senki sem tud megvalósítani. Felelős emberekké tud formálni bennünket, és még ilyen képtelenségekre is képesekké tesz, hogy minden körülmények között tudjunk örülni. Nem viháncolni meg tréfálkozni, hanem kínál nekünk elvehetetlen, összetörhetetlen, csöndes, belső örömet, ami éppen az élet kritikus helyzeteiben erőt ad az embernek a túléléshez, és amivel egymást is sokkal jobban tudnánk erősíteni.

S kínálja nekünk azt, amit aztán végképpen egyedül csak Őtőle kaphatunk mindnyájan, s ami nélkül mindnyájan szűkölködünk, amikor a világra jövünk: az üdvösséget, az örök életet, a bűnbocsánatot. Azt az életet, amelyik már itt minőségileg más, mint amit nélküle él az ember, és amit nem pusztíthat el a biológiai halál.

Isten nagy vendégséget készített, és erre hívja az embert.

Egy fiatalember, amikor egyszer effélékről beszélgettünk, felcsattant és azt mondta: hiába papoltok akármit, nem tudom teljesíteni azt, amit az Isten kíván. – Hát mit kell itt teljesíteni? Hol van itt valami, amit teljesíteni kell? Egy szeretetteljes meghívás érkezik, amit vagy elfogad az ember, vagy visszautasít. Erre csak képesek vagyunk mindnyájan, hogy igent mondjunk egy meghívásra, és boldog örömmel ott ülünk a helyünkön, amit nekünk készített a gazda?! Nem kell itt teljesíteni semmit. Sőt egyenesen ezt olvastuk: „Jöjjetek, mert már minden készen van.” Nem a vendégeknek kell megteríteniük. Nem azt osztja el a házigazda, amit vittek magukkal. Itt minden készen van. Semmit nem kell felmutatni és teljesíteni. A meghívást lehet komolyan venni, vagy lehet visszautasítani.

Egy másik helyen is beszél a Biblia vendégségről, amikor Jézus Krisztus azt mondja: „Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szavamat és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorázom, és ő énvelem.” (Jel 3,20).

Itt is az Ő közösségét kínálja nekünk. Tulajdonképpen önmagát kínálja. Kész összeköltözni, s együtt élni velünk, és ezzel kezdődik el az ember számára az élet. Én vagyok a feltámadás és az élet – mondta Jézus több alkalommal is. Az ilyen embernek lesz azután élete.

Elég kicsi voltam még, amikor egyszer megbántottuk a szüleinket. Viszonylag ritkán fordult ilyen elő, talán azért is maradt olyan emlékezetes. Borzalmas volt, hogy némán telt el az este. Nem úgy szoktak az esték telni. A szüleink kint ültek szomorúan a konyhában, mi igyekeztünk jók lenni, hogy valahogy enyhítsük a bajt. Megmosakodtunk, megágyaztunk, pizsamára vetkőztünk, és elkezdtünk tanácskozni: mit kell ilyenkor csinálni? Nyilván ki kell menni bocsánatot kérni. De mit mondjunk, és melyik gyerek kezdje? S miközben erről tanakodtunk, nyílt az ajtó, bejöttek, átöleltek bennünket és megcsókoltak. Akkor elkezdtünk sírni, és bocsánatot kértünk.

A Biblia arról beszél, hogy Jézus Krisztus az Isten csókja. Őbenne ölelte magához ezt a tőle elszakadt, nekivadult, Istenről tudni nem akaró emberiséget, és Jézus Krisztus az Ő kereszten kitárt, odaszögezett két kezével magához ölel bennünket, mielőtt még bocsánatot kértünk volna, és megadja a lehetőséget arra, hogy újra éljünk.

Mérhetetlenül sokat jelent annak a kornak a jelképrendszerében ez, hogy Jézus így mutatja be nekünk a mindenható Istent, mint aki nagy vacsorát készít, és arra meghív embereket. Ez maga az evangélium, az örömhír. Isten vacsorára vár minket. Közösségét kínálja nekünk.

Hadd kérdezzem most ilyen egyszerűen és testvéri közvetlenséggel: van neked közösséged az élő Istennel? Ma beszéltél vele? Miről? Mennyit? Valóban együtt élünk mi azzal a Krisztussal, aki az ajtónk előtt áll és zörget, de csak akkor jön be, ha megnyitjuk, mert Őtőle minden erőszakoskodás, ügyeskedés, fondorkodás távol áll? De akkor belép. Semmi feltételt nem szab. „Ha valaki meghallja az én szavamat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és mindeneimet neki adom.” Nincs feltétel, nem kell teljesíteni semmit. De az ajtót nekünk kell kinyitnunk. Vagy lehet zárva hagynunk.

Olyan hangsúlyos ebben ez a mondat: Gyertek el, mert minden kész! Minden feltételt Isten teljesített azért, hogy nekünk újra életünk legyen, igazán emberi életünk, s krisztusi élet, örök élet, értelmes élet. Angyalok szálltak seregestől menny és föld között, karácsony éjjelén az Isten Fia ember lett, az Ige testté lett. Az egyetlen ártatlan és igaz, aki ezen a földön járt, meghalt a kereszten. Feltámadott, mennybe ment. Közbenjár érettünk. Mindent Isten tett meg azért, hogy ne úgy pusztuljunk el, ahogy erre a világra jöttünk: Isten nélkül, hit nélkül, úgy, mint akiknek minden okuk megvan a kétségbeesésre.

„Gyertek el, mert immár minden kész!” Ez azt jelenti: be lehet ülni az örökségbe. Erről is beszél a Biblia. Mi Krisztus örökös társai és az Isten örökösei va-

gyunk. Természetesen, ha valaki bejut, ha valaki ezt az ajándékot, vacsorát, közösséget elfogadta, akkor utána megváltozik a gondolkozása és az élete. Utána már sok mindent teljesíthet, de az már nagy lehetőség. Nem a teljesítményéért kapja a vacsorát, az Atyával való közösséget, hanem ha azt hálásan elfogadta, mint aki tudja azt, amit énekeltünk: nagy jószágodra méltó nem vagyok – de engedi, hogy erős karjával átölelje Isten, az aztán másként él tovább, és másként fog meghalni is, és Jézussal tölti az örökkévalóságot is.

Ez tehát Isten szándéka az emberrel. Nagy vacsorát készít, s kínál mindent, amit elveszítettünk, ami nélkül szűkölködünk, amit egyedül csak tőle kaphatunk meg.

2) S mit mond erre az ember? Így folytatódik a leírás: „De azok egytől egyig mentegetőzni kezdtek.”

Nem meglepő ez az ellentétes kötőszó? De azok... Ez jellemez minket. Istent az előbbiek jellemzik, minket meg ez a „de”. Ő ajándékot kínál, és ahelyett, hogy kapva kapnánk rajta, ahelyett, hogy hálásan elfogadnánk, – mint sok kisgyerek szokta, boldogan futnánk vele és élveznénk, vagy megosztanánk másokkal, és dicsőítenénk azt, aki ennek ellenére, ezek után még közösségébe fogad, ehelyett mentegetőzni kezdünk.

Hát miért mentegetőztek, ki vádolta őket? A saját lelkiismeretük. Mert a szíve mélyén minden ember ez után a közösség után vágyik. Az élő Istennel való, életet adó közösség után. Csak olyan sok akadály van annak, hogy ebben része is lehessen. Olyan nevetséges akadályokat sorolnak fel alapjában véve, nem?

Az egyik ezt mondta: Földet vettem, kénytelen vagyok kimenni, hogy megnézzem azt. Mit néz rajta? Megvette, majd ha ott dolgozni kell, kimegyünk és dolgozunk. Mit kell nézni rajta? Vagy lehet, hogy gyönyörködik benne, örül neki, – de egy ilyen meghívás helyett? Valahova máshova kellene besorolni ezt a programot. És mit jelent ez: kénytelen vagyok? Az ilyen elszólásainkat jó lenne ám, ha komolyan vennénk. Hogyhogy kénytelen vagyok? Az a kis nyomorult telek parancsol nekem, hogy azt csináljam, amit diktál? Nem én döntöm el, mikor mit csinálok, és mit nem csinálok? Hát ember vagyok én? Mi az, hogy kénytelen vagyok? Kényszerpályán mozgunk? Tárgyak parancsolnak? Ennyire nincs tartásunk? Az okos, a művelt, a modern, az erős, a hatalmas ember, aki tudományt és technikát alkot, és nem győz büszkélkedni vele, az azt mondja: kénytelen vagyok?

Jó lenne, ha engednénk, hogy Isten leleplezze ezt a tehetetlenségünket. Mert sokan valóban elhiszik az Ördögnek azt a – talán legnagyobb – hazugságát, hogy akkor leszel a magad ura, ha nem engedelmeskedsz Istennek. Aztán későn eszmél az ember, hogy azzal vált kényszerek rabjává, hogy nem engedelmeskedett és nem engedelmeskedik Istennek. És akkor már valóban „kénytelen”.

A másik ezt üzent: „Öt iga ökröt vettem, megyek és kipróbálom.” Sikertült végre összehoznunk egy használt autót, néhány hónapig most nem tudok templomba jönni, hét végén mindig menni fogunk. Drága ugyan a benzin, de most menni kell. – Hát mire való az az autó? Arra, hogy segítsen és szolgál-

jon, vagy arra, hogy én legyek a rabszolgája? És megint a meghívás helyett? Nagyon jó dolog az az öt iga ökör, meg a neki megfelelő járművek is, és nagyon sok mindenre lehet használni, és csak örüljön az ember, ha megtehetette, hogy vett. De e helyett?

Komolyan gondoljuk, testvérek, hogy az Istennel való közösség nélkül azt az öt iga ökröt (vagy akármivel helyettesítjük most), arra fogjuk használni, amire való? Hogy tartósan örömünk lesz benne? Hogy áldás lesz rajta Isten nélkül is?

Előtte elcsendesedni, vele beszélgetni, az Ő igéjére hallgatni, az Ő akaratát cselekedni nem érünk rá, mert menni kell az ökrökkel. Komolyan gondoljuk: ezt jelenti embernek lenni?

A harmadik röviden csak ennyit üzen: „Megnősültem, nem mehetek.” – Hát miért nem mentek együtt, mind a ketten? Van hely – azt olvassuk! Azt gondoljátok, lehet úgy tartósan boldog házasságot élni, hogy Isten kimarad belőle? Hogy éppen Ő a felesleges, Ő az, aki nem fér bele? Persze, hogy egymásra nézve kell élnünk. Persze, hogy főleg az elején nagyon fontos, hogy zavartalanul minél több időt töltsenek együtt. Ez indokolt üzenet. De e helyett a vendégség helyett, amire csak most van lehetőség?!

Nos, ez a mi nagy vakságunk. És amikor értékzavarról és egyebekről beszélünk, akkor jó lenne, ha a szavadataink előtt megvizsgálnánk azt, hogy ki az, aki egyáltalán valódi értékeket tud nekünk kínálni, és meg tudja gyógyítani a zavarunkat.

Ismertem egy fiatal mérnököt, aki már kezdő korában rendkívül tehetségesnek bizonyult. Olyan publikációi jelentek meg, amire felfigyeltek tapasztalt, idős kollégák is. Volt egy részterület, ahol különösen kiválóan bizonyult. Egyszer megkereste egy nagy vállalatnak a főmérnöke, hogy szeretne vele beszélni. Ő akkor nem ért rá. Ennek a fiúnak egyébként az volt az álma, hogy ha ő azon a részterületen dolgozhatna teljes erővel, teljes idővel, mit lehetne ott csinálni! Aztán türelmes ember volt a főmérnök, még egy időpontot adott, és ismét meghívta. Akkor meg azért nem ért rá, mert valami vitadélutánja volt egy kollégával, akinek be kellett bizonyítania, hogy neki van igaza, és nem a kollégának. Aztán utólag hallotta: az a nagy vállalat ezen a részterületen indított önálló kutatást, és az a főmérnök – ismerve az ő publikációit – őt akarta megbízni a vezetésével. Az álma teljesedett volna, – de ő nem ért rá, mert be kellett bizonyítania, hogy neki van igaza és nem másnak.

Vajon nem így telik el sok ember élete? Csináljuk a magunk kis programjait, az orrunkig látunk, vagy néha még addig sem. Bizonygatjuk: nekünk van igazunk, – és közben a nagy lehetőségről lemaradunk. Most nem érek rá emiatt, most nem érek rá amiatt, és egyszer véget érnek a lehetőségek. Harmadszor már nem hívta fel a főmérnök. Azt a munkát el kellett kezdeni. Meggondolandó, hogy ilyen emberre jó-e rábízni egyáltalán.

Vajon nem arról maradunk le, miközben halálra dolgozzuk és idegesítjük magunkat és egymást, aminek a birtokában egészen másként tudnánk dolgozni és nem kellene idegeskedni? Más lelki tartalékok birtokába jutnánk, mert az élő Istennel közösségben élhetnénk az életünket.

Milyen Isten-képünk van nekünk? Úgy gondoljuk, Isten a nagy vetélytárs, aki belebeszél a dolgainkba, és megzavarja a programunkat? Olyan rosszkor jött ez a meghívás, – ha nem most, éppen a telekvásárlás után hívnák erre a nagy vacsorára, vagy nem most, amikor ott vannak azok az ökrök és ki kell őket próbálni stb. Rosszkor hív az Isten. Ő a hibás. – Tényleg így nézünk Őreá? Nem úgy, mint akitől végső soron kapjuk a földet is, az ökröket is, a hitvest is? És egyedül Ő tud áldást adni mindegyikre. És egyedül Ővele tudunk helyesen sáfárkodni mindegyikkel.

A Biblia erre az utóbbira bátorít minket.

3) Hogyan módosítja Isten az elhatározását ez után a durva visszautasítás-sorozat után? Azt olvastuk: a ház ura megharagudott. És mit csinál haragjában? Kiterjeszti még jobban a szeretetének a körét.

Isten még akkor is szeret, ha haragszik. Azt mondja: ha ezek nem jöttek, akkor menjetek azokhoz, akiket senki nem szokott méltónak tartani egy ilyen meghívásra. Menjetek a város utcáira, és hívjátok ide a szegényeket, nyomorékokat, sántákat, vakokat! Megtörténik, és a szolgák jelentik: még mindig van hely. Mert nagy az Isten szíve és háza. Azt mondja: akkor menjetek a falakon kívül, és azokat is hívjátok.

Az első csoport Izráel kiválóit jelképezi; a második csoport – akiket az utcákról szednek össze, és sérültek és szegények, az akkori gondolkodás szerint nyilvánvalóan valami bűnüknek a következményeképpen, – azok a méltatlan, a megvetett részét jelentik a népnek; akiket pedig a kerítéseken kívülről hívnak, azok a pogányok. Mindenkinek van helye Isten szeretetében.

Volt hely az én számomra is. Áldom az Istent azóta is érte. És van hely a te számodra is. A kérdés: üres-e még az a hely, vagy pedig már ott vagy boldogan, mint az Isten nagy családjának egyik tagja, aki kegyelemből ingyen élvezheti mindazt a gazdagságot, amit Ő az egyszülött Fiának, Jézusnak az érdeméért ad nekünk, és tud gazdagítani másokat is azzal, amit ajándékba kapott?

Mindenkinek van hely, aki elfogadja a hívást. Ez azonban azt is jelenti, testvérek, hogy van hely nekünk, meg az ellenségeinknek is. Isten őket is ugyanúgy szereti, mint ahogy minket. És ott az Ő közelében úgy formál át bennünket, hogy mi is tudjuk az Ő szeretetével szeretni a szegényeket, az érdemteleket, és még az ellenfeleinket, és még az ellenségeinket is. Ezt a nagy átváltozást ígéri Isten a benne hívőknek ezen a földön, és örök életet, üdvösséget az örökkévalóságban.

Ma este nekünk is egy meghívást küldött. Én ezt a meghívást átadtam. Isten azt üzeni: „Jöjjetek el, mert immár minden kész.” És biztosít minket, hogy nekünk is van helyünk. Boldog ember az, aki elfogadja ezt a hívást, mert aki nem fogadja el, önmagát zárja ki az Istennel való közösségből.

Az utolsó mondat így hangzott: „Mert mondom nektek, hogy azok közül, akiket meghívtam, – de nem jöttek el –, senki sem kóstolja meg a vacsorámat.” Boldog ember az, aki elfogadja a meghívást és megkóstolja. Akár itt most, ebben a csendben, amit majd az imádság és a Mi Atyánk között tartunk, bárme-

A NAGY VACSORA

lyikünk elmondhatja: Istenem, nem gondoltam, hogy engem is hívsz erre a vacsorára, de nem akarom halogatni a választ. Nincs mit megfontolnom. Pontosan erre van szükségem: Jövök semmit nem hozva, keresztedbe fogózza. Meztelen, hogy felruházz, árván, bízva, hogy megszánsz. Köszönöm, hogy még én is örökösöd lehetek, Jézusért.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálásan köszönjük, hogy mindent elkészítettél számunkra. Bocsásd meg, ha sok más helyen keressük a boldogságunkat. Bocsásd meg, ha téged sokszor csak vádolunk azért, hogy nem azt adtad, amire vágytunk, vagy nem akkor, amikor szerettük volna. Bocsásd meg, ha bántunk téged a bizalmatlanságunkkal és kételyeinkkel.

Köszönjük, hogy ennyire szeretsz. Köszönjük, hogy nem kell teljesítenünk semmit. Köszönjük, hogy te teremtetted meg annak a feltételeit, hogy visszataláljunk hozzád, és gyermekeidként éljünk. Tudod, Urunk, hogy milyen körülmények között zajlik az életünk. Ismered szemléletünk torzulásait is. Köszönjük, hogy most magadra irányítod figyelmünket. Szeretnénk dicsőíteni téged azzal, hogy bízunk benned, nyújtjuk a kezünket, és elfogadjuk azt, amit kínálsz.

Ajándékozz meg minket, és segíts átsorolni dolgainkat. Hadd kerüljön ki minden az életünkből, ami tőled tart távol, és segíts, hogy helyt adjunk mindannak, amivel előbbre, mélyebbre akarsz segíteni minket, közelebb magadhoz, hogy egyre jobban hasonlítsunk a mi Urunk Jézus Krisztushoz.

Ámen.